

บทที่ 1

บทนำ

1. ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

ในการใช้ภาษาเพื่อการสื่อสารนั้น ทักษะการพูดถือเป็นทักษะที่มีความสำคัญ การออกเสียงที่ถูกต้องจะทำให้การติดต่อสื่อสารมีประสิทธิภาพและสามารถเข้าใจตรงกันได้ทั้งผู้ส่งสารและผู้รับสาร ผู้ฟังสามารถรับข้อมูลตรงกับที่ผู้พูดต้องการ ช่วยประหยัดเวลาในการสื่อสาร ทั้งยังเป็นการสะท้อนให้เห็นถึงความสามารถในการใช้ภาษาที่ดีของผู้พูดด้วย สิ่งที่จะช่วยให้การสื่อสารประสบความสำเร็จได้นั้น ผู้เรียนจำเป็นต้องเรียนรู้การออกเสียงให้ถูกต้องตามหลักของภาษาที่ใช้ และออกเสียงให้ชัดเจน เพราะการออกเสียงที่ถูกต้องจะช่วยให้การสื่อสารมีประสิทธิภาพมากขึ้น ดังเช่น ในทัศนะของ Gilbert (1865 : 368) ภาษาคือเสียงที่ใช้แสดงความคิดเห็นและใช้สื่อสารระหว่างมนุษย์ เสียงที่มนุษย์ใช้จำเป็นต้องได้รับแบบอย่างก่อนที่จะออกเสียงหรือพูดได้ ดังนั้น การเรียนรู้ภาษาจึงต้องคำนึงถึงเรื่องเสียงเป็นสำคัญ ซึ่งสอดคล้องกับ Fries (1970 : 3) กล่าวไว้ว่า การจะเรียนรู้ภาษาใดภาษาหนึ่งได้นั้นจะต้องเรียนรู้ระบบเสียงเป็นอันดับแรก คือ ผู้เรียนต้องเข้าใจเรื่องของเสียงและออกเสียงต่างๆ ในภาษาที่เรียนได้ถูกต้องชัดเจนก่อน นอกจากนั้น ได้มีนักภาษาศาสตร์กล่าวว่า ภาษาเป็นวิธีการของมนุษย์ในการที่จะแสดงให้ผู้อื่นได้รู้ถึงความคิดความต้องการของตน ด้วยการใช้อยุทธลักษณะที่ตกลงร่วมกันใช้สื่อสารในกลุ่มชนนั้น สัญลักษณ์ที่ว่าจะต้องสร้างขึ้นมาโดยใช้อยุทธะในการออกเสียงของมนุษย์ และ Hill (1958 : 3 อ้างถึงใน กรองแก้ว ไชยปะ, 2546 : 1) มองว่าภาษาเป็นกลุ่มของเสียงที่มีระบบและกฎเกณฑ์จึงเชื่อว่า การศึกษาภาษาใด ควรเริ่มจากระบบเสียงก่อนแล้วจึงศึกษาเรื่องวากยสัมพันธ์

การออกเสียงผิดเป็นส่วนหนึ่งของการเรียนรู้ทางภาษา ผู้เรียนที่เริ่มเรียนภาษาจะพบว่า ปัญหาในการออกเสียงนั้นเป็นเรื่องที่จะเกิดขึ้นเสมอไม่ว่าจะเรียนภาษาที่สอง ภาษาที่สาม หรือภาษาต่างประเทศใดๆ การเรียนรู้เรื่องระบบเสียงจึงเป็นสิ่งสำคัญที่ผู้เรียนทุกคนจะต้องได้รับการสอนเป็นอันดับต้น ๆ ในการเรียนภาษา ซึ่งในเรื่องนี้ เดือนจิตต์ จิตต์อารี (2548 : ออนไลน์) ได้กล่าวไว้ว่า ปัญหาการออกเสียงภาษาอังกฤษ เป็นปัญหาหนึ่งในการเรียนการสอนและการติดต่อสื่อสาร ถ้าหากออกเสียงไม่ถูกต้องจะทำให้ผู้ฟังเข้าใจความหมายคลาดเคลื่อน ไม่เข้าใจในสิ่งที่ต้องการจะสื่อความ ผู้เรียนจึงจำเป็นต้องฝึกทักษะการออกเสียงให้ถูกต้องใกล้เคียงกับเจ้าของภาษาให้มากที่สุด ซึ่งในการฝึกนั้นจะต้องอดทนฝึกฝนอย่างสม่ำเสมอ อย่าวิตกกังวลเรื่องผิดหรือถูก เพราะไม่มีใครที่ไม่เคยพูดผิดและการที่จะเรียนได้ดั่งนั้นผู้เรียนจะต้องได้รับแบบอย่างในการออกเสียงที่ดีด้วยจึงจะ

สามารถออกเสียงได้ชัดเจนถูกต้อง ตามที่ วาหนีย์ สุขพอดิ (2524 : 7) กล่าวไว้ว่า การที่ครูจะเป็นแบบอย่างที่ดีในการออกเสียงได้นั้น จะต้องมีความรู้เรื่องระบบเสียง และสามารถออกเสียงได้ถูกต้องชัดเจน คือครูจะต้องมีความรู้ทางด้านภาษาศาสตร์ เพื่อที่จะได้อธิบายหรือแก้ไขปัญหาในการออกเสียงของผู้เรียนได้อย่างถูกต้อง สาเหตุอีกประการหนึ่งของปัญหาในการออกเสียงของนักเรียนก็คืออิทธิพลของภาษาแม่ ทั้งนี้ผู้เรียนส่วนใหญ่มีแนวโน้มที่จะแก้ไขปัญหการออกเสียงโดยใช้เสียงในภาษาแม่แทนเสียงที่ตนไม่สามารถออกได้ชัดเจน

และจากการศึกษาหนังสือและงานวิจัย ได้มีผู้กล่าวถึงข้อผิดพลาดในการออกเสียงภาษาอังกฤษมากมาย ดังเช่น Dulay & Burt (1973 : 245-258) ได้กล่าวไว้ว่า ข้อผิดพลาดในการออกเสียงมักเกิดขึ้นจากความแตกต่างของระบบเสียงระหว่างภาษาที่หนึ่งหรือภาษาแม่กับภาษาที่สอง ดังนั้น ผู้เรียนที่เป็นนักเรียนไทยและเรียนภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่สอง อาจจะมีปัญหาในการออกเสียง โดยเกี่ยวข้องกับภาษาแม่ของตน เหตุผลสนับสนุนคำพูดนี้ เป็นแนวคิดของทฤษฎีพฤติกรรมนิยม (Behaviorist Theory) ซึ่งได้กล่าวถึงการแทรกแซงทางภาษาว่าภาษาที่สองจะถูกครอบงำแทรกแซงจากภาษาที่หนึ่ง จึงมีการวิเคราะห์เปรียบเทียบทางภาษา (Contrastive Analysis Hypothesis: CAH) เพื่อศึกษาว่าระหว่างภาษาที่หนึ่งและภาษาที่สองมีหน่วยภาษาใดเหมือนกัน ซึ่งถือว่าเป็นหน่วยภาษาที่ง่ายต่อการเรียนรู้ และหน่วยภาษาใดที่ต่างกันจะสามารถพยากรณ์ได้ว่าเสียงนั้นจะเป็นปัญหา

แม้ว่าได้มีผู้เชี่ยวชาญด้านภาษาและการสอน และนักวิจัยจำนวนมากไม่เห็นด้วยกับวิธีการวิเคราะห์เปรียบเทียบ โดยชี้ว่าการพยากรณ์จากการวิเคราะห์ยังคงไม่ถูกต้องและความเชื่อว่าการเรียนภาษาที่สองจะถูกครอบงำแทรกแซงจากความเคยชินในภาษาแม่เป็นความเชื่อที่ขาดหลักฐานสนับสนุน แต่เมื่อศึกษาผลงานวิจัยอย่างถี่ถ้วนจะเห็นว่างานวิจัยที่สรุปว่าการพยากรณ์ไม่ถูกต้องนั้น ส่วนใหญ่มักจะเป็นการพยากรณ์หน่วยภาษาที่เป็นโครงสร้างไวยากรณ์ ส่วนงานวิจัยที่เกี่ยวกับหน่วยเสียง พบว่าผู้เรียนมีปัญหาการออกเสียงภาษาที่สองที่มีความแตกต่างหรือไม่มีหน่วยเสียงนี้ในภาษาแม่ทั้งสิ้น แม้แต่ผู้ที่คัดค้านการวิเคราะห์เปรียบเทียบอย่าง เช่น Dulay & Burt (อ้างถึงใน พงศกาญจน์ ภู่วิภาคารวรรณ์, 2539 : 63) ยังให้ข้อสังเกตว่า อิทธิพลของภาษาแม่ที่มีต่อภาษาที่สองจะเห็นได้ชัดเจนในเรื่องการออกเสียงเท่านั้น และด้วยเหตุดังกล่าวการวิเคราะห์เปรียบเทียบความเหมือนและความต่างของหน่วยเสียงในสองภาษายังคงมีประโยชน์ต่อผู้สอนในการวิเคราะห์ภาษาที่เป็นปัญหาของผู้เรียน การวางแผนการสอน การสร้างสื่อที่เหมาะสม ตลอดจนการประเมินความก้าวหน้าของผู้เรียนด้วย

นอกจากนั้น Lightbown & Spada (1993 : 23) ได้กล่าวถึงการวิเคราะห์เปรียบเทียบทางภาษา (CAH) ไว้ว่า การวิเคราะห์เปรียบเทียบทางภาษาจะสามารถพยากรณ์ได้ว่า เมื่อภาษาสองภาษา

มีความคล้ายคลึงกัน ผู้เรียนจะเรียนรู้โครงสร้างของภาษาเป้าหมายได้โดยปราศจากความวิตกกังวล แต่เมื่อภาษาที่มีความแตกต่างกัน ผู้เรียนก็จะพบว่าการเรียนรู้ภาษานั้นๆ มีความยากลำบาก

ในขณะเดียวกัน Cook (2003 : ออนไลน์) พูดถึงอิทธิพลของภาษาที่สองที่มีต่อภาษาที่หนึ่ง ด้วยว่า เมื่อมีการใช้ภาษาที่สองมากกว่าภาษาที่หนึ่งจะทำให้ภาษาที่สองมีอิทธิพลต่อการใช้ภาษาที่หนึ่ง โดยได้มีบทความที่ได้เขียนไว้โดย Omo (2006 : ออนไลน์) กล่าวถึงการที่ทหารญี่ปุ่นในสมัยสงครามโลกครั้งที่สองตกค้างอยู่ในประเทศรัสเซียเป็นเวลานานถึง 63 ปี และเมื่อเขามีโอกาสได้กลับประเทศญี่ปุ่น เขาไม่สามารถใช้ภาษาญี่ปุ่นในการสื่อสารได้ สอดคล้องกับ Gonzalez & Maez (1995 : ออนไลน์) ได้กล่าวถึงความสามารถของมนุษย์ว่าสามารถเรียนรู้ภาษาได้อย่างง่ายดายและในทางกลับกันมนุษย์ยังสามารถลืมภาษาได้อย่างรวดเร็วหากไม่ได้ใช้หรือไม่ต้องการ ซึ่งทักษะในการจดจำและลืมภาษานี้เกิดจากสภาพแวดล้อมทางภาษา มีการศึกษาหลายงานแสดงให้เห็นว่าเด็กสามารถลืมภาษาที่หนึ่งหรือภาษาแม่ของตนได้หากพวกเขาอยู่ในสังคมที่ไม่ได้ใช้ภาษานั้น และ Wong – Fillmore (1991 : 323-346) ได้ชี้ให้เห็นถึงครอบครัวหนึ่งซึ่งพ่อแม่ผู้อพยพได้ให้กำเนิดบุตรในประเทศอเมริกา เด็กคนนี้ไม่สามารถใช้ภาษาเดียวกับพ่อแม่ของตนได้ทั้งที่เคยพูดได้ตอนเป็นเด็ก แต่ยังคงสามารถเข้าใจความหมายที่พ่อแม่พูดอยู่ ซึ่งลักษณะการลืมภาษาเหล่านี้ อนุมานได้ว่า เมื่อมีการใช้ภาษาที่สามบ่อยครั้งกว่าภาษาที่สอง ก็จะทำให้ภาษาที่สามมีอิทธิพลเหนือภาษาที่สองและทำให้ประสิทธิภาพในการใช้ภาษาที่สองลดน้อยลง

เนื่องจากในปัจจุบันนี้ ภาษาต่างประเทศกำลังเป็นที่นิยมอย่างมากต่อผู้ที่สนใจเรียนภาษา เพราะโลกแห่งการสื่อสารไร้พรมแดน โดยมีเทคโนโลยีเข้ามาเกี่ยวข้องเช่น อินเทอร์เน็ต ทำให้คนสนใจที่จะเรียนภาษาเพื่อการสื่อสารมากกว่าสองภาษาขึ้นไป เช่น ภาษาสเปน ภาษาจีน ภาษาญี่ปุ่น ภาษาเกาหลี ภาษาฝรั่งเศสและภาษาเยอรมัน แต่เนื่องจากภาษาแต่ละภาษามีลักษณะทางภาษา โดยเฉพาะลักษณะการออกเสียงที่แตกต่างกันทั้งเสียงพยัญชนะ (Consonants) เสียงสระ (Vowels) การเน้นเสียงหนักเบา (Stress) และทำนองเสียง (Intonation) ผู้เรียนภาษาเหล่านี้จำเป็นที่จะต้องรู้ถึงข้อแตกต่างและจะต้องสามารถแยกแยะการออกเสียงให้ได้ถูกต้องเพื่อแสดงให้เห็นถึงประสิทธิภาพในการใช้ภาษาเพื่อการสื่อสาร มิเช่นนั้นแล้วการเรียนภาษาก็เท่ากับว่าไม่ประสบผลสำเร็จเท่าที่ควร

เนื่องจากลักษณะการออกเสียงของภาษาที่มีความแตกต่างกัน และกลุ่มตัวอย่างที่จะทำการศึกษาเป็นนักเรียนไทยที่เรียนแผนการเรียนภาษาญี่ปุ่น จึงขอยกตัวอย่างลักษณะการออกเสียงที่มีความแตกต่างกันของทั้งสามภาษา คือ ภาษาไทย ภาษาอังกฤษและภาษาญี่ปุ่น ดังต่อไปนี้ ภาษาญี่ปุ่น คำศัพท์พื้นฐานจะใช้สระเสียงสั้น คือเสียง /a/, /i/, /u/, /e/, /o/ ส่วนในภาษาอังกฤษและภาษาไทยจะใช้ทั้งเสียงสั้นและเสียงยาวสลับกันไป ยกตัวอย่างเช่น คำศัพท์ Camera ภาษาญี่ปุ่นจะ

ออกเสียงว่า (คะ-เมะ-ระ) แต่ในภาษาอังกฤษจะออกเสียงว่า (แคม-ระ) และในภาษาไทยจะออกเสียงว่า (คา-เม-ระ) คำศัพท์ Potato ภาษาญี่ปุ่นจะออกเสียงว่า (โปะ-เตะ-โตะ) ภาษาอังกฤษจะออกเสียงว่า (เพอะ-เท-โตะ) และภาษาไทยจะออกเสียงว่า (โป-เต-โต้) คำศัพท์ Leader ภาษาญี่ปุ่นออกเสียงว่า (ลี-คา) ภาษาอังกฤษออกเสียงว่า (ลีด-เคอ) และภาษาไทยออกเสียงว่า (หลีด-เค้อ) เป็นต้น ในด้านของตัวสะกดก็ถือเป็นปัญหาหนึ่งเช่นกัน เช่นคำศัพท์ Shopping ภาษาญี่ปุ่นจะออกเสียงว่า (ซบ-บิง-กุ) แต่ในภาษาอังกฤษจะออกเสียงว่า (ช้อป-ฟิง) และในภาษาไทยจะออกเสียงว่า (ช้อป-ปิ้ง) หรือคำศัพท์ Mcdonald ภาษาญี่ปุ่นจะออกเสียงว่า (มัก-คุ-โตะ-นะ-รี-โตะ) แต่ในภาษาอังกฤษจะออกเสียงว่า (แมค-โด-นัล) และในภาษาไทยจะออกเสียงว่า (แม็ก-โด-นั้) เป็นต้น

นอกจากเสียงสระในภาษาญี่ปุ่นจะมีจำกัดแค่เพียง 5 เสียง ดังได้กล่าวไปแล้วข้างต้น ทำให้นเมื่อนำมาประสมกับพยัญชนะจะเกิดเสียงใหม่ไม่หลากหลายเหมือนในภาษาอังกฤษและภาษาไทยที่สามารถออกเสียงสระได้มากกว่า อีกทั้งยังมีพยัญชนะที่มีการออกเสียงแตกต่างกันอีก พยัญชนะในภาษาญี่ปุ่นมีเสียงบางเสียงที่ต้องบังคับริมฝีปาก ลิ้นและฟันซึ่งเป็นแหล่งกำเนิดเสียงให้สัมพันธ์กันในรูปแบบที่ไม่มีปรากฏในภาษาไทยและภาษาอังกฤษ เมื่อผู้เรียนที่เรียนแผนการเรียนภาษาญี่ปุ่นได้รับการฝึกฝนให้เกิดความคล่องแคล่วในการออกเสียงเหล่านี้ก็อาจจะทำให้การออกเสียงภาษาอังกฤษเกิดข้อผิดพลาดได้

ทั้งนี้ จากข้อมูลและตัวอย่างการออกเสียงของแต่ละภาษา จะเห็นว่านักเรียนไทยที่เรียนภาษาญี่ปุ่นมีความเป็นไปได้ที่จะเกิดความสับสนในการออกเสียงภาษาอังกฤษ อีกทั้งนักเรียนที่เรียนแผนการเรียนภาษาญี่ปุ่นจะมีชั่วโมงเรียนภาษาญี่ปุ่นมากกว่าภาษาอังกฤษ กล่าวคือ นักเรียนจะเรียนภาษาญี่ปุ่นสัปดาห์ละ 8 คาบเรียนและมีการจัดกิจกรรมชุมนุมสัปดาห์ละ 1 ครั้ง นอกจากนั้นยังมีผู้สอนที่เป็นชาวญี่ปุ่นและสมาคมของญี่ปุ่นมาจัดกิจกรรมสัปดาห์ละ 1 ครั้งเป็นอย่างน้อย ทำให้โอกาสในการใช้ภาษาญี่ปุ่นทั้งในและนอกห้องเรียน (Exposure) การใช้ภาษาญี่ปุ่นกับชาวญี่ปุ่น (Interaction) และการทำกิจกรรมชุมนุม (Instruction) เป็นภาษาญี่ปุ่นของนักเรียนในแผนการเรียนภาษาญี่ปุ่นมีมากกว่าโอกาสในการใช้ภาษาอังกฤษ ซึ่งเมื่อเปรียบเทียบชั่วโมงเรียนภาษาอังกฤษจะมีเวลาเรียนเพียงสัปดาห์ละ 6 คาบเรียนเท่านั้น และยังเข้าร่วมกิจกรรมภาษาอังกฤษด้วยความถี่น้อยกว่า และเนื่องด้วยรูปแบบการออกเสียงภาษาอังกฤษมีความแตกต่างกับรูปแบบการออกเสียงภาษาญี่ปุ่นอยู่ค่อนข้างมาก จึงอาจเป็นสาเหตุทำให้ผู้เรียนมีปัญหาในการออกเสียงภาษาอังกฤษที่ได้รับอิทธิพลมาจากทั้งภาษาที่หนึ่งคือภาษาไทยและภาษาที่สามซึ่งถูกใช้บ่อยกว่าคือภาษาญี่ปุ่น

โดยข้อผิดพลาดที่เกิดขึ้นนี้เป็นผลจากการที่มีความรู้ในภาษาที่สองคือภาษาอังกฤษยังไม่สมบูรณ์เนื่องจากผู้เรียนยังอยู่ในระหว่างการเรียนรู้ภาษาที่สอง จึงทำให้ภาษาที่ผู้เรียนผลิตออกมาไม่ข้อผิดพลาดจากการแทรกแซงทางภาษาจากภาษาที่ใช้บ่อยกว่าและภาษาแม่ ซึ่งข้อผิดพลาดลักษณะ

นี้ เรียกว่า ข้อผิดพลาดขณะผู้เรียนกำลังพัฒนาความรู้ (Developmental errors) ในกรณีนี้ Richards (1974 : 3 - 6 อ้างถึงใน ณัฐวดี สุดเสนาะ, 2550 : 17 - 18) กล่าวว่า ข้อผิดพลาดที่เกิดขึ้นขณะที่ผู้เรียนกำลังเรียนรู้มีสาเหตุหลักที่เป็นปัจจัยสำคัญอยู่เจ็ดประการด้วยกัน ซึ่งหนึ่งในเจ็ดประการนั้นคือ การแทรกแซงในตัวภาษาเอง (Intralingual Interference) ทั้งนี้ผู้เรียนที่มีความสามารถทางภาษาแตกต่างกันจะมีแนวโน้มในการเกิดข้อผิดพลาดในการออกเสียงแตกต่างกันด้วย ซึ่ง ปรินญาฤทธิ์เจริญ (ม.ป.ป. อ้างถึงใน กรมวิชาการ กระทรวงศึกษาธิการ, 2538 : 27) ได้กล่าวว่า นักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงจะมีความสามารถในการอ่านภาษาไทยดีกว่านักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำ และความสามารถในการอ่านมีความสัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์ในการเรียนวิชาอื่น ๆ ด้วย เช่น ภาษาไทย สังคมศึกษา วิทยาศาสตร์ และคณิตศาสตร์ ดังนั้นการศึกษาความสัมพันธ์ของข้อผิดพลาดในการออกเสียงภาษาอังกฤษกับความสามารถทางภาษาอังกฤษของผู้เรียนจึงเป็นอีกประเด็นหนึ่งที่น่าสนใจ

2. คำถามเพื่อการวิจัย

1. การออกเสียงภาษาอังกฤษของนักเรียนไทยที่เรียนแผนการเรียนภาษาญี่ปุ่นมีข้อผิดพลาดในด้านใดจำแนกตามลักษณะการออกเสียงและระดับความสามารถทางภาษาอังกฤษของผู้เรียน
2. ข้อผิดพลาดในการออกเสียงภาษาอังกฤษของผู้เรียนที่มีความสามารถทางภาษาอังกฤษสูง ปานกลางและต่ำมีความแตกต่างกันหรือไม่ อย่างไร
3. ข้อผิดพลาดในการออกเสียงภาษาอังกฤษของผู้เรียนได้รับอิทธิพลมาจากภาษาไทยหรือภาษาญี่ปุ่นในด้านใด อย่างไร

3. วัตถุประสงค์การวิจัย

1. เพื่อศึกษาประเภทข้อผิดพลาดในการออกเสียงภาษาอังกฤษของนักเรียนไทยที่เรียนแผนการเรียนภาษาญี่ปุ่นจำแนกตามระดับความสามารถทางภาษาอังกฤษของผู้เรียน
2. เพื่อเปรียบเทียบข้อผิดพลาดในการออกเสียงภาษาอังกฤษของผู้เรียนที่มีความสามารถทางภาษาอังกฤษสูง ปานกลาง และต่ำ
3. เพื่อวิเคราะห์สาเหตุหรืออิทธิพลของการออกเสียงผิดในภาษาอังกฤษที่ได้รับจากภาษาไทยและภาษาญี่ปุ่นของนักเรียนไทยที่เรียนแผนการเรียนภาษาญี่ปุ่น

4. ขอบเขตการวิจัย

ตัวแปรอิสระ คือ ลักษณะการออกเสียงในภาษาไทยและภาษาญี่ปุ่น และ ความสามารถทางภาษาอังกฤษของผู้เรียน

ตัวแปรตาม คือ ข้อผิดพลาดในการออกเสียงภาษาอังกฤษ

สมมติฐาน

1. ผู้เรียนชาวไทยที่เรียนแผนการเรียนภาษาญี่ปุ่นและมีความสามารถทางภาษาอังกฤษสูงจะผลิตข้อผิดพลาดในการออกเสียงภาษาอังกฤษน้อยกว่าผู้เรียนที่มีความสามารถทางภาษาอังกฤษปานกลางและต่ำ และผู้เรียนที่มีความสามารถทางภาษาอังกฤษต่ำจะผลิตข้อผิดพลาดในการออกเสียงภาษาอังกฤษมากที่สุดในทุกประเภทการออกเสียง
2. ข้อผิดพลาดในการออกเสียงภาษาอังกฤษของผู้เรียนที่มีความสามารถทางภาษาอังกฤษสูงปานกลางและต่ำมีความแตกต่างกัน
3. ผู้เรียนชาวไทยที่เรียนแผนการเรียนภาษาญี่ปุ่นจะออกเสียงภาษาอังกฤษผิดพลาดเนื่องจากได้รับอิทธิพลในการออกเสียงจากภาษาไทยและภาษาญี่ปุ่น

ประชากร

นักเรียนแผนการเรียนภาษาญี่ปุ่นโรงเรียนลำปางกัลยาณี อำเภอเมือง จังหวัดลำปาง ประจำปีการศึกษา 2552 จำนวน 5 ห้องเรียน แบ่งเป็นระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 จำนวน 2 ห้องเรียน ระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 จำนวน 2 ห้องเรียน และระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 จำนวน 1 ห้องเรียน

เนื้อหาที่ใช้ในการวิจัย

วิเคราะห์ประเภทของการออกเสียงภาษาอังกฤษ 4 ประเภท ดังต่อไปนี้

1. เสียงพยัญชนะ (Consonant) ได้แก่ เสียงพยัญชนะพยางค์ต้น (Initial) เสียงพยัญชนะพยางค์ท้าย (Final) และเสียงพยัญชนะควบกล้ำ (Cluster)
2. เสียงสระ (Vowel) ได้แก่ เสียงสระเดี่ยว (Monophthong) เสียงสระประสมสองเสียง (Diphthong) และสระประสมสามเสียง (Triphthong)
3. การเน้นเสียงหนักเบา (Stress) ได้แก่ การเน้นเสียงหนักที่ต้นคำ (Initial Stress) กลางคำ (Middle Stress) และท้ายคำ (Final Stress)
4. ทำนองเสียง (Intonation) ได้แก่ การขึ้นเสียงสูงแล้วลงต่ำ (Rising – Falling) และการขึ้นเสียงสูง (Rising)

5. ประโยชน์ที่จะได้รับ

1. สามารถทำความเข้าใจการออกเสียงภาษาอังกฤษของนักเรียนไทยที่เรียนแผนการเรียนภาษาญี่ปุ่นได้
2. ได้เป็นแนวทางสำหรับครูผู้สอนภาษาอังกฤษในการวางแผนและแก้ไขการออกเสียงที่ผิดพลาดของนักเรียนไทยที่เรียนแผนการเรียนภาษาญี่ปุ่น อันเนื่องมาจากอิทธิพลของภาษาที่หนึ่งและภาษาที่สาม

6. นิยามศัพท์เฉพาะ

ข้อผิดพลาด หมายถึง การออกเสียงคำศัพท์และรูปประโยคในด้านการออกเสียงพยัญชนะ พยางค์ สระ การเน้นเสียงหนักเบา และการออกทำนองเสียงที่ไม่ถูกต้องตามกฎของเจ้าของภาษา ทั้งจากการออกเสียงคำศัพท์เดี่ยว ๆ คำศัพท์ที่อยู่ในบริบท และออกเสียงคำศัพท์นั้นอย่างเป็นธรรมชาติในบทสนทนาจากการตอบคำถาม

การวิเคราะห์ข้อผิดพลาด หมายถึง การศึกษาข้อผิดพลาดในการออกเสียงประเภทต่างๆ ของผู้เรียน 3 กลุ่มในด้านประเภทของการออกเสียงพยางค์ต้น เสียงพยางค์ท้าย เสียงควบกล้ำ สระเดี่ยว สระประสม การเน้นเสียงหนักเบาและทำนองเสียง การหาความสัมพันธ์ระหว่าง ข้อผิดพลาดในการออกเสียงภาษาอังกฤษกับความสามารถทางภาษาอังกฤษของผู้เรียน และการวิเคราะห์สาเหตุหรืออิทธิพลของการออกเสียงผิดในภาษาอังกฤษที่อาจได้รับมาจากภาษาไทยและภาษาญี่ปุ่นของนักเรียนไทยที่เรียนแผนการเรียนภาษาญี่ปุ่น

การออกเสียง หมายถึงการออกเสียงคำศัพท์และประโยคที่ปรากฏคำศัพท์นั้นในบริบทที่แตกต่างกันออกไป

นักเรียนไทยที่เรียนแผนการเรียนภาษาญี่ปุ่น หมายถึง นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนลำปางกัลยาณี อำเภอเมือง จังหวัดลำปาง จำนวน 39 คนที่เรียนแผนการเรียนภาษาญี่ปุ่น ซึ่งจะมีชั่วโมงเรียนภาษาญี่ปุ่นสัปดาห์ละ 8 คาบเรียนและมีการจัดกิจกรรมชุมนุมสัปดาห์ละ 1 ครั้ง นอกจากนั้นยังมีผู้สอนที่เป็นชาวญี่ปุ่นและสมาคมของญี่ปุ่นมาจัดกิจกรรมสัปดาห์ละ 1 ครั้งเป็น อย่างน้อย

ความสามารถของผู้เรียน 3 ระดับ หมายถึง ความสามารถของผู้เรียนที่จำแนกออกเป็น ความสามารถทางภาษาอังกฤษสูง ปานกลาง และต่ำในด้านการฟัง พูดภาษาอังกฤษ โดยใช้ผลการเรียนเฉลี่ยในวิชาภาษาอังกฤษฟังพูด (อ 42203) ประจำปีการศึกษา 2551 เป็นเกณฑ์ คือ ผู้เรียนที่มีความสามารถทางภาษาอังกฤษในระดับสูง เป็นผู้ที่มีการเรียนเฉลี่ยอยู่ในระดับ 3.5- 4 ผู้เรียนที่มีความสามารถทางภาษาอังกฤษในระดับปานกลาง เป็นผู้ที่มีการเรียนเฉลี่ยอยู่ในระดับ 2- 3 และ ผู้เรียนที่มีความสามารถทางภาษาอังกฤษในระดับต่ำ เป็นผู้ที่มีการเรียนเฉลี่ย อยู่ในระดับ 0 - 1.5